

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Ing. J. F.
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. JMK 54939/2022, sp. zn. S-JMK 39342/2022/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. JMK 54939/2022, sp. zn. S-JMK 39342/2022/OD/VW, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 104 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. JMK 54939/2022, sp. zn. S-JMK 39342/2022/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 8. 3. 2022, č. j. ODSČ-97609/21-369, sp. zn. ODSČ-97609/21-SAS/V (dále jen „rozhodnutí

správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu v následujících případech:

- I. jako provozovatel vozidla tov. zn. **Alfa Romeo**, RZ: X, kdy porušení pravidel silničního provozu tímto vozidlem spočívající v:

neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno v Brně na pozemní komunikaci Parkoviště třída Generála Píky (u budovy na adrese třída Generála Píky 9) dne 11. 1. 2021 v 16:50 hod., 22. 1. 2021 v 16:52 hod., 31. 1. 2021 v 7:37 hod., 2. 3. 2021 v 14:17 hod., 12. 3. 2021 v 22:58 hod., 17. 3. 2021 v 10:04 hod., 21. 3. 2021 v 9:41 hod., 25. 3. 2021 v 21:23 hod., 27. 3. 2021 v 8:37 hod., 22. 4. 2021 v 17:20 hod. a 23. 4. 2021 v 22:40 hod., kdy řidič vozidla, který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (č. V 13) tím, že na plochu vyznačenou touto dopravní značkou vjel a zastavil;

neoprávněném vjezdu do zákazu vjezdu, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno za pomoci automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích na pozemní komunikaci ulice Masarykova 506/39, úsek: SI_LPR_10 v Brně dne 29. 4. 2021 v 11:50 hod., kdy řidič vozidla, který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ (č. B 11) s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidla s povolením OD MMB“ a s vozidlem bez povolení do zákazu vjezdu vjel;

- II. jako provozovatel vozidla tov. zn. **Alfa Romeo**, RZ: X, kdy porušení pravidel silničního provozu tímto vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno v Brně na pozemní komunikaci Parkoviště třída Generála Píky (u budovy na adrese třída Generála Píky 9) dne 11. 1. 2021 v 16:59 hod., 24. 3. 2021 v 17:22 hod., 25. 3. 2021 v 21:21 hod., 27. 3. 2021 v 8:39 hod., 29. 3. 2021 v 14:12 hod., 23. 4. 2021 v 22:40 hod., 4. 4. 2021 v 10:12 hod. a 12. 4. 2021 v 16:55 hod., kdy řidič vozidla, který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (č. V 13) tím, že na plochu vyznačenou touto dopravní značkou vjel a zastavil;

- III. jako provozovatel vozidla tov. zn. **BMW**, RZ: X, kdy porušení pravidel silničního provozu tímto vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno v Brně na pozemní

komunikaci Parkoviště třída Generála Píky (u budovy na adrese třída Generála Píky 9) dne 26. 1. 2021 v 16:56 hod., 28. 1. 2021 v 8:26 hod., 31. 1. 2021 v 7:37 hod., 12. 3. 2021 v 22:59 hod., 15. 3. 2021 v 10:47 hod., 17. 3. 2021 v 10:04 hod., 21. 3. 2021 v 9:42 hod., 31. 3. 2021 v 19:49 hod. a 4. 4. 2021 v 10:16 hod., kdy řidič vozidla, který není znám, nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (č. V 13) tím, že na plochu vyznačenou touto dopravní značkou vjel a zastavil.

3. Vzhledem k tomu, že o uvedených přestupcích mělo být konáno společné řízení spolu s dalšími přestupky v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-93928/21-AMB/V, neuložil prvostupňový orgán žalobci pokutu, neboť ta mu byla uložena již příkazem ze dne 8. 12. 2021, č. j. ODSČ-93928/21-197.

II. Napadené rozhodnutí

4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že proti rozhodnutí o přestupcích podal žalobce odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 23. 3. 2022. Žalovaný zkoumal přípustnost a včasnost odvolání a dospěl k závěru, že odvolání je přípustné a bylo podáno včas. Žalobce podal dne 23. 3. 2022 odvolání v rámci hromadného podání. Prvostupňový orgán jej nevyzval k doplnění odvolání podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť byl žalobce jak ze strany prvostupňového orgánu, tak žalovaného opakovaně poučen o tom, jakou formu má podání mít, aby k němu mohlo být přihlédnuto. Ze strany žalobce opakovaně dochází k obstrukčnímu jednání a další vyzývání k doplnění podání vede pouze k neopodstatněnému prodlužování řízení. Proto je v případě žalobce nutné postupovat v souladu s § 82 odst. 2 věty druhé s. ř. a na odvolání hledět tak, že se jím prvostupňové rozhodnutí napadá v plném rozsahu.
5. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Rozpor s právními předpisy neshledal. Vydání prvostupňového rozhodnutí předcházely žalobci adresované výzvy k úhradě určené částky. Výzvami byl žalobce současně poučen ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce určenou částku ani v jednom případě neuhradil ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla, případně sdělil v rámci hromadných podání údaje, které byly zcela zjevně obstrukční. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči, věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, v jehož rámci vydal prvostupňové rozhodnutí.
6. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupcích podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že žalobce je provozovatelem vozidla. Současně správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že žalobce porušil ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu. Tyto skutečnosti má žalovaný na základě podkladů obsažených ve správním spisu za prokázané.
7. Z těchto důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

8. Žalobou, jež obsahovala jediný žalobní bod, napadl žalobce napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Namítal, že jej správní orgány nevyzvaly k doplnění odvolání. Žalobce podal proti rozhodnutí o přestupcích včasné a přípustné odvolání, které však neobsahovalo odvolací důvody (blanketní odvolání). Žalobce nebyl k doplnění odvolacích důvodů vyzván a žalovaný rovnou vydal napadené rozhodnutí. Takový postup shledává žalobce v rozporu s judikaturou správních soudů, protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.
9. Proto žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Ve **vyjádření** ze dne 16. 6. 2022 žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on i správní orgán I. stupně postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
11. Žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně nebyl povinen žalobce k doplnění odvolání vyzvat. Žalobce byl v minulosti jak ze strany žalovaného, tak prvostupňového orgánu o správné formě podání opakovaně poučen. U žalobce opakovaně dochází k obstrukčnímu jednání a další vyzývání k doplnění podání vede k neopodstatněnému prodlužování řízení. V případě žalobce je tak namíste aplikovat postup podle § 82 odst. 2 věty druhé s. ř. Své úvahy žalovaný opřel o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015-7.
12. Žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. V **replíce** ze dne 16. 8. 2022 žalobce potvrdil, že na své žalobě trvá. Připomněl, že nebyl vyzván k doplnění odvolacích důvodů, čímž byl zkrácen na svých právech. Správní orgány jsou přitom povinny vyzvat k doplnění odvolání vždy, nehledě na to, co si myslí o postupu účastníka řízení. Pokud k doplnění odvolání účastník řízení vyzván není, pak je řízení zatíženo nezákonností.

V. Správní spis

14. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu Městskou policií Brno doplněných o příslušnou fotodokumentaci místa spáchání přestupkových jednání vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele vozidla k úhradě určené částky. Současně žalobce poučil ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. V reakci na to žalobce přípis ze dne 28. 5. 2021, 30. 6. 2021 a 22. 7. 2021 prvostupňovému orgánu sdělil totožnost řidičů v době spáchání přestupků. Proto prvostupňový orgán předvolal k podání vysvětlení tyto osoby: D. K., Ing. Z. R., J. B., F. B., D. Š., P. B., J. B., J. R., T. V., M. K., V. K., RNDr. M. P., A. K., M. H., D. T., Ing. R. Š. a Mgr. et Mgr. A. V., MHA. Jelikož žádná z uvedených osob nesdělila, že by v době spáchání přestupků vozidlo řídila, a správní orgány žádné jiné okolnosti odůvodňující zahájení řízení proti řidiči vozidla nezjistily, správní orgán I. stupně věc odložil.
15. Následně prvostupňový orgán příkazem ze dne 20. 12. 2021, č. j. ODSČ-97609/21-318, zahájil s žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Přípisem ze dne 2. 2. 2022 vyrozuměl správní orgán I. stupně

žalobce o provedení dokazování mimo ústní jednání a současně jej vyzval k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dle protokolu ze dne 2. 3. 2022 se žalobce k seznámení s podklady a vyjádření se k nim bez omluvy nedostavil ani nezaslal své písemné vyjádření. Posléze správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupcích, proti kterému podal žalobce blanketní odvolání; správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolacích důvodů nevyzval.

16. Poté vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. Žaloba je důvodná.
21. Žalobce v žalobě namítal procesní pochybení žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, neboť nebyl správními orgány vyzván k doplnění odvolacích důvodů. Soud se tedy v kontextu této žalobní argumentace zabýval tím, zda byly správní orgány v řešené věci povinny žalobce k doplnění odvolacích důvodů vyzvat či nikoliv.
22. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce podal v rámci hromadného podání, jež bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 23. 3. 2022, tzv. blanketní odvolání (odvolání, v němž absentují konkrétní odvolací námitky), které bylo opatřeno vlastnoručním podpisem. Právě tak není ve věci sporné ani to, že správní orgány žalobce k doplnění odvolání nevyzvaly (účastníci shodně konstatují, že k výzvě k doplnění odvolacích důvodů nedošlo. Stejný závěr plyne rovněž z předloženého správního spisu, v němž není žádná výzva stran doplnění odvolacích důvodů založena. Naopak předmětem sporu učinili účastníci otázku, jestli je třeba postup dle § 37 odst. 3 s. ř. v případě podání blanketního odvolání uplatnit vždy. Jinými slovy jde v posuzované věci o to, zda je správní orgán v každém jednotlivém případě navzdory skutečností známým mu z vlastní úřední činnosti povinen účastníka řízení k doplnění odvolání vyzvat a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu či zda lze za určitých okolností od této procedury upustit.
23. Náležitosti odvolání upravuje § 82 odst. 2 s. ř., podle něhož: „*Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. [...]*“
24. Podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř.: „*Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. [...] Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další*

náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“

25. Při posouzení žalobní námitky krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se otázkou aplikace postupu podle § 37 odst. 3 s. ř. v případě podání blanketního odvolání opakovaně zabýval. Proto k této problematice existuje poměrně obsáhlá judikatura. Za klíčový lze v tomto směru označit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53 (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud konstatoval, že: „*Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. č. 1580/2008 Sb. NSS). Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak. [...] Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS).“*
26. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v řadě svých dalších rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43, ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 As 292/2014-34, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28. V prvně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud jasně vyjádřil, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.“*
27. Tento právní názor je zachováván i v současné judikatuře Nejvyššího správního soudu, z níž lze odkázat zejm. na rozsudky ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 6 As 248/2018-34, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, či ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 As 55/2020-31.
28. Pokud správní orgán nepostupuje dle citované judikatury a neučiní kroky pro odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 s. ř., jedná se o vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34).

29. Současně z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že chybějící důvody odvolání nemůže nahradit či doplnit ani aplikace § 82 odst. 2 s. ř., neboť toto ustanovení upravuje, že v případě, kdy odvolatel neuvede, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu napadá, platí, že napadá rozhodnutí jako celek, tedy všechny jeho výroky. Jedná se však o právní úpravu dopadající na případy nedostatečně vymezeného rozsahu odvolání, a tedy je zjevné, že se netýká situací, kdy v odvolání chybí rovněž jakékoli tvrzení či zdůvodnění nezákonnosti nebo nesprávnosti vydaného správního rozhodnutí nebo jemu předcházejícího správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 6 As 413/2020-33).
30. Ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39, přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „[o]dvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný jej proto nemůže nahradit. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28. Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že byl žalovaný jako odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatelka brojila proti obvinění z přestupku v řízení před magistrátem, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).“
31. Ve světle shora citované judikatury, která je zcela ustálená, shledal krajský soud námitku žalobce důvodnou. Krajský soud uzavírá, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 s. ř., je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 s. ř. tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
32. Pokud žalovaný poukazoval na skutečnost, že je mu ze své vlastní úřední činnosti známo, že žalobce pravidelně podává blanketní odvolání, k jejichž doplnění je opakovaně vyzván, krajský soud konstatuje, že ani tato skutečnost nemůže na výše uvedeném závěru nic změnit. Nápravný postup podle § 37 odst. 3 s. ř. je obecně třeba aplikovat vždy, bez ohledu na skutkové okolnosti případu či zvolenou procesní strategii. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém recentním usnesení ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 As 69/2022-17: „§ 37 odst. 3 správního řádu nenechává správnímu orgánu žádný prostor pro vlastní uvážení, zda vadu podání bez dalšího „přejde“, či aktivně vyzve podatele k odstranění vady (či mu jinak pomůže s jejím odstraněním). Správní orgán musí v tomto ohledu být aktivní, tedy musí odvolatele vyzvat k odstranění vad či mu s jejich odstraněním jinak pomoci, a to bez ohledu na to, zda se domnívá, že podatel o vadě ví, či nikoliv. K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že: „Své povinnosti je správní orgán zproštěn pouze, pokud vadné podání představuje abuzivní jednání; vědomost o tom, jak učinit podání bezvadné přitom je jen jedním z mnoha možných indikátorů svědčících o obstrukční praxi. [...] Pouhá opakovanost blanketního odvolání v různých řízeních ani vědomost zástupce žalobce o tom, jak učinit

podání bezvadně, nepostačuje k závěru, že by skutečným účelem těchto podání byla obstrukce řízení či jiné zneužití práva.“

33. Pro úplnost pak krajský soud dodává, že závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015-7, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí, jakož i ve svém vyjádření k žalobě, a stavěl na nich svou procesní obranu, nejsou v projednávané věci aplikovatelné. Tyto dopadají na zcela specifickou procesní situaci, kdy žalobce podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti usnesení Krajského soudu v Praze vydaném v rámci soudního řízení správního. Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí. K takové situaci v posuzované věci nedošlo. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v odkazovaném usnesení proto nejsou přiléhavé a v posuzované věci je nelze použít.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, shledal zdejší soud žalobní námitku důvodnou, a proto mu nezbylo, než napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
35. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán, je v pokračujícím řízení povinen vyzvat žalobce dle § 37 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 s. ř. k doplnění odvolacích důvodů a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.
36. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení především za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Krajský soud se rozhodl žalobci na náhradě nákladů řízení přiznat též náklady vynaložené na poštovní přepravu, jelikož o jejich náhradu žalobce výslovně požádal a z obsahu soudního spisu (resp. tam založených poštovních obálek) lze jejich výši prokazatelně určit. Proto krajský soud přiznal žalobci náhradu za vynaložené poštovné v souhrnné výši 104 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech soudního řízení nahradit částku 3 104 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce